

Arrest

nr. 126 093 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 juni 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 25 januari 2012 een aanvraag in voor de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner van een duurzame relatie.

Op 29 juni 2012, met kennisgeving op 3 juli 2012, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

"(...)om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: "de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel, 40bis, §2, eerste

lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen". Artikel 40bis, §2, 2° stelt: "als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met w/e de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden".

Artikel 40ter stelt verder dat in het geval van een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen "dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt".

Ten eerste heeft de betrokkene niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij voor de aanvraag als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd of dat zij elkaar voor de. Aanvraag ten minste twee jaar kenden en elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. . De betrokkene legt volgende documenten voor om de duurzame en stabiele aard van de relatie te staven:

- Verklaring op eer van de referentiepersoon en verklaringen van derden: Aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden .getoetst, worden ze niet aanvaard als bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.

- Diverse telefoonrekeningen: Aangezien nergens op deze facturen een naam staat vermeld en noch hét nummer van de betrokkene, noch dat van de referentiepersoon is vastgesteld, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.

- Documenten-A. G. Insurance dd. 13.09.2011 en Meeusverzekeringen dd. 19.09.2011: Aangezien de naam van de betrokkene nergens voorkomt op deze documenten, worden ze niet aanvaard als bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.

- Foto's: Aangezien deze foto's niet digitaal van een datum zijn voorzien, kan niet achterhaald worden wanneer ze genomen zijn en worden ze bijgevolg niet aanvaard als bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.

- Document A. G. Insurance dd. 13.09.2011; diverse facturen waarvan de vroegste dateert van 02.09.2011; rekeninguittreksels gezamenlijke rekening waarvan het oudste dateert van 04.07.2011; brief Dexia dd. 04.07.2011; historiek rekeningen referentiepersoon en betrokkene met stortingen van de referentiepersoon aan de betrokkene waarvan de vroegste dateert van 07.06.2010: Deze documenten zijn te recent om te bewijzen dat de betrokkene en de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag ten minste één jaar onafgebroken hebben samengewoond of dat ze elkaar voor de aanvraag ten minste twee jaar kenden.

Ten tweede werd niet bewezen dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Om de bestaansmiddelen van de Belgische partner van de betrokkene te bewijzen, worden volgende documenten voorgelegd:

- Diverse contracten en loonfiches voor interimarbeid van de referentiepersoon voor 2010 en 2011: Aangezien de meest recente datum van tewerkstelling op deze documenten 30.06.2011 is, wordt aan de hand van deze documenten niet bewezen dat de referentiepersoon op heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

- Deeltijdse arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon (weekendwerk) dd. 30.07.2011: Aangezien een loonfiches worden voorgelegd die de netto-inkomsten die uit dit contract gegeneerd werden of worden, wordt dit document niet aanvaard om te bewijzen dat de referentiepersoon op heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

- Attest dd. 02.04.2012 van het OCMW van Heist-Op-den-Berg waaruit blijkt dat de referentiepersoon sinds 20.09.2010 leefloon geniet: Aangezien artikel 40ter stelt dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de Belg, "de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon (.../niet in. Overweging worden genomen, wordt met dit document niet aangetoond dat de Belgische partner van de betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Bijgevolg is niet voldaan aan de hierboven vermelde voorwaarden uit artikels 40bis en 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan de betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 40ter en 42 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, EN SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL ALS ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR

De bestreden beslissing beroept zich op artikel 40ter Vreemdelingenwet en stelt dat niet wordt aangetoond dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn (Belgische) partner, en anderzijds dat evenmin wordt aangetoond dat de Belgische partner van verzoeker over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt, zoals vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

EERSTE ONDERDEEL

Verzoeker heeft talloze bewijzen voorgelegd die de duurzame en stabiele aard van zijn relatie met juffrouw D.B. aantonen, en in het bijzonder dat zij elkaar voor de aanvraag al tenminste twee jaar kenden en elkaar driemaal ontmoet hebben, en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

De bewijzen die werd voorgelegd, zijn talrijk en omvangrijk. (stuk 2)

Zij dienen beoordeeld te worden in hun geheel, niet telkens afzonderlijk. De bestreden beslissing maakt een beoordeling van de afzonderlijke bewijsstukken, terwijl een gezamenlijke beoordeling ervan ontbreekt. De bestreden beslissing doet aan fragmentatie.

Zo heeft verzoeker tal van telefoonfacturen voorgelegd. Het betreffen facturaties aan zijn levenspartner G. D. B.e (haar nummer (...)), waaruit blijkt dat er al sinds november 2010 op dagdagelijkse basis oproepen zijn naar het nummer van verzoeker ((...)).

Uit de rekeninguittreksels (zie stuk 2) blijken wederzijdse overschrijvingen vanaf juni 2011. Er werden diverse verklaringen voorgelegd die bevestigen dat verzoeker en G. D. B. elkaar langer dan 2 jaar kennen. In de mate dat enkel verklaringen en ongedateerde foto's zouden zijn voorgelegd, zou het correct zijn om deze niet te aanvaarden als bewijs. Waar zij in casu deel uitmaken van een omvangrijke bundel aan diverse bewijsstukken, is het kennelijk onredelijk om de verklaringen foto's volledig te weren als bewijsstuk, en hier absoluut geen rekening mee te houden.

De foto's en de verklaringen vormen wel degelijk een bewijselement met betrekking tot het bestaan van een duurzame stabiele relatie.

Het is tevens kennelijk onredelijk om geen gezamenlijke beoordeling te maken van de gehele bundel aan voorgelegde bewijsstukken.

Aldus werd in de bestreden beslissing ten onrechte de voorgelegde bewijzen als niet afdoende beoordeeld. Er werd uitgegaan van een foutieve beoordeling van het bewijsmateriaal.

Aldus is de conclusie dat het bestaan van een duurzame en stabiele relatie op niet afdoende wijze werd aangetoond, kennelijk onredelijk.

TWEEDE ONDERDEEL

Met betrekking tot de vereiste dat verzoekers partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken, stelt de bestreden beslissing dat niet bewezen werd dat verzoekers partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Om te kunnen beoordelen of bestaansmiddelen toereikend zijn, dient te worden nagegaan wat de behoeften zijn.

Er kan immers geen oordeel worden gegeven over de toereikendheid als de behoeften niet gekend zijn. Het is slechts wanneer er een onevenwicht bestaat tussen de behoeften en de bestaansmiddelen, dat er sprake is van ontoereikendheid.

Artikel 42, § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

Het blijkt nergens uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris de behoeften heeft onderzocht of een behoeftenanalyse heeft laten uitvoeren. Hierdoor werd artikel 42 Vreemdelingenwet geschonden, minstens heeft de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig gehandeld.

Waar nergens uit blijkt dat dit onderzoek gebeurd is en deze analyse is gemaakt, heeft de bestreden beslissing tevens artikel 40ter Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht geschonden.

Opdat aan de motiveringsplicht wordt voldaan, dienen de motieven kenbaar, juist en draagkrachtig te zijn en de beslissing effectief rechtens te kunnen dragen en verantwoorden. De ingeroepen motieven moeten in feite en in rechte aanwezig zijn, pertinent zijn en de beslissing kunnen verantwoorden. Dit is, zoals hierboven aangetoond, niet geval.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht werden geschonden.

Het middel is gegrond.”

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoeker de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht". Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het dit onderdeel van het eerste middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad verzoekers kritiek toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van alle bewijsstukken die door verzoeker werden voorgelegd, terdege heeft gemotiveerd waarom deze niet kunnen volstaan als bewijs van de duurzame en stabiele aard van de relatie van verzoeker.

Verzoeker houdt voor dat uit de telefoonfacturen blijkt dat er als sinds november 2010 dagdagelijkse oproepen zijn naar het nummer van verzoeker. Dienaangaande laat de verwerende partij vooreerst gelden dat de gemachtigde geenszins onredelijk oordeelde dat de voormelde facturen niet als bewijs van de duurzame relatie kunnen dienen. Terwijl bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn aanvraag tot gezinshereniging indiende op 25.01.2012. Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat het feit dat hij sinds november 2010 dagdagelijks telefonisch contact zou gehad hebben met zijn partner, volstaat als bewijs dat hij zijn partner reeds minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kent. Verzoeker zou bewijs moeten leveren dat hij zijn partner reeds kent sedert januari 2010.

"Aangezien verzoekster haar vestigingsaanvraag op 8 augustus 2011 heeft ingediend, diende zij onder meer aan te tonen dat zij en haar Belgische partner elkaar reeds kennen sedert augustus 2009. Te dezen merkt de Raad op dat verzoekster zelf in haar verzoekschrift stelt dat de overgemaakte telefoonrekeningen, chatlogs, gedateerde foto's en sms log dateren van welbepaalde periodes van 2010 en 2011. Zij dateren derhalve niet van 2009. Waar verzoekster poneert dat haar partner "weliswaar telefoonrekeningen vanaf januari 2010 (had) kunnen neerleggen" mocht hij hierop gewezen zijn, dient de Raad op te merken dat verzoekster hiermee hoogstens had kunnen aantonen dat zij en haar partner elkaar kennen sedert januari 2010 terwijl vereist is dat verzoekster aantoonde dat zij en haar partner elkaar minstens sedert augustus 2009 kennen." (R.v.V. nr. 81 402 van 21mei2012)

Uit het inleidend verzoekschrift van verzoeker blijkt dat enkel verklaringen en ongedateerde foto's werden voorgelegd als bewijs dat verzoeker en zijn partner elkaar minstens 2 jaar kenden, vooraf gaand aan de aanvraag.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. De verwerende partij verwijst naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

" Wanneer men bij de aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden duidelijk doet kennen dat bepaalde documenten binnen een bepaalde tijdspanne moeten worden overgelegd, mag derhalve uit dit verzoek tot vervollediging van het dossier redelijkerwijze worden afgeleid dat men op het ogenblik van het indienen van de aanvraag de mening was toegedaan dat deze aanvullende stukken noodzakelijk waren om tot een correcte feitenvinding te komen. De verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om tot het besluit te komen of verzoekster al dan niet voldoet aan de wettelijke voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie met de burger van de Unie in functie van wie zij haar verblijf aanvraagt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag niet gedateerde foto 's en enkele verklaringen van derden voorlegde ter staving van haar beweerde duurzame relatie. Verzoekster kan niet voorhouden dat verklaringen van derden wel objectief (zijn en eigen verklaringen niet, aangezien verklaringen van derden eveneens een gesolliciteerd karakter

kunnen vertonen en de verwerende partij onmogelijk de waarachtigheid van individuele verklaringen van personen kan nagaan. Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet stelde dat verklaringen van derden sowieso niet objectief zijn, doch enkel dat de voorgelegde verklaringen van derden niet op hun objectiviteit kunnen beoordeeld worden. De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij, dat zij oordeelde, nadat zij bijkomende bewijzen had opgevraagd en dus reeds had laten uitschijnen dat de aangebrachte stukken onvoldoende waren als bewijs van een duurzame en stabiele relatie van ten minste één jaar met haar partner, dat niet gedateerde foto's en verklaringen van derden onvoldoende zijn om de duurzaamheid en de stabiliteit aan te tonen van een relatie van 1 jaar met de burger van de Unie in functie van wie verzoekster haar aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden indiende." (R.v.V. nr. 35.672 van 11 december 2009)

"2.10. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. De verklaringen op eer van derden hebben een gesolliciteerd karakter en zijn niet gesteund op enig objectief element. Door louter te pomen dat het vaststaat dat verzoekster haar partner wel degelijk twee jaar geleden heeft leren kennen en dat zij op die tijdspanne elkaar meer dan drie maal hebben ontmoet en dat zij meer dan 45 dagen samen hebben doorgebracht, slaagt verzoekster er niet in afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing" (R.v.V. nr. 77 927 van 23 maart 2012, www.rvv-ccf.be).

Terwijl het evenmin onredelijk is van de gemachtigde om te oordelen dat niet-gedateerde foto's geen afdoende bewijs uitmaken van een duurzame relatie.

"De bewijsvoering is vrij en aldus staat het haar vrij om zulks te doen door het neerleggen van foto's. Echter, zoals verzoekster overigens niet betwist, zijn de foto's die verzoekster heeft neergelegd niet gedateerd en aldus is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om terzake vast te stellen dat deze foto's geen afdoende bewijs vormen voor de duurzaamheid van haar relatie. Het moet overeenkomstig artikel 40bis van de vreemdelingenwet immers gaan om een duurzame relatie van ten minste één jaar. Uit de niet gedateerde foto's kan onmogelijk worden afgeleid of de relatie van verzoekster al ten minste één jaar duurt. Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende is." (75 802 van 27 februari 2012)

In zoverre verzoeker middels de uiteenzetting bij zijn eerste middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Het loutere feit dat verzoeker kennelijk een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde, impliceert uiteraard geenszins dat door de gemachtigde een onredelijke beslissing zou zijn genomen. Verzoeker maakt Zulks middels zijn uiteenzetting niet aannemelijk.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg,

die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...)”

In samenlezing met artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet moet aan de volgende twee voorwaarden voldaan zijn teneinde een verblijfskaart voor meer dan drie maanden te verkrijgen:

- aantonen van duurzaam en stabiel karakter van de relatie: hetzij één jaar onderbrokens als partners te hebben samengeleefd voor de aanvraag, of elkaar twee jaren kennen en tijdens deze periode, voorafgaand aan de aanvraag, elkaar drie maal ontmoet hebben en dat de ontmoetingen de 45 dagen overtreffen of een gemeenschappelijk kind hebben.

- aantonen dat de Belgische onderdaan over voldoende toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Deze voorwaarden zijn cumulatief zodat bij gebreke aan het vervullen van één dezer voorwaarde zelfs geen onderzoek moet verricht worden naar de andere voorwaarden.

De verzoekende partij bekritiseert in een eerste onderdeel de motieven die het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie in vraag stellen.

Evenwel laat de verzoekende partij na het motief dat stelt dat niet is bewezen dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt te weerleggen.

De verzoekende partij beperkt zich te stellen dat de behoeften moeten na gegaan worden om te kunnen oordelen over de toereikendheid van de bestaansmiddelen en wijst op de toepassing van artikel 42, § 1, lid 2 van de vreemdelingenwet.

Deze redenering kan niet gevolgd worden. Zoals de bestreden beslissing stelt, blijkt uit het administratief dossier dat geen recent arbeidscontract of loonfiches zijn voorgelegd zodat de verwerende partij zelfs niet beschikt over informatie van inkomsten gegenereerd de drie laatste maanden voorafgaand aan de aanvraag. Het contract dat werd overgemaakt van 30 juli 2011 is weinig zeggend nu het niet gepaard gaat met loonfiches. Voorts blijkt dat de Belgische referentiepersoon anno 2 april 2012, datum van het opstellen van het attest door het OCMW een leefloon geniet.

Gelet op de karige informatie die de verzoekende partij bijbracht en het gebrek aan enig bewijs van recent voor de aanvraag bestaande inkomsten, oordeelt de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze dat het bestaan van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon niet is bewezen.

Bij gebreke aan bewijs van voornoemde bestaansmiddelen is de verwerende partij er niet toe gehouden verder enige behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet te verrichten (RvS 11 juni 2013, nr. 223 807).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Gelet op deze vaststellingen behoeft de kritiek die zich richt op het motief dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet aanvaardt, niet nader te worden onderzocht nu komt vast te staan dat aan één der cumulatieve voorwaarden, met name deze voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, niet is voldaan. Dat motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt:

*“SCHENDING VAN ARTIKEL 17 VAN DE RICHTLIJN 2003/86/EG VAN DE RAAD VAN 22 SEPTEMBER 2003 INZAKE HET RECHT OP GEZINSHERENIGING
EN*

SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR

Artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging bepaalt het volgende:

“In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij het verzoek tot een verblijfstitel wordt afgewezen en valt aldus onder toepassing van deze bepaling.

De bestreden beslissing geeft op geen enkele wijze te kennen dat werd rekening gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoeker en met de duur van zijn verblijf in België, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing is dan ook strijdig met artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

Tevens voldoet zij niet aan de motiveringsplicht, aangezien uit de motivering op geen enkele wijze blijkt dat rekening gehouden werd met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoeker en met de duur van zijn verblijf in België, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Het middel is gegrond.”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

In zoverre verzoeker in het eerste onderdeel van zijn tweede middel een schending aanvoert van de Richtlijn 2003/86/EG, laat de verwerende partij gelden dat verzoeker zich niet op ontvankelijke wijze kan beroepen op de directe werking van de voormelde Richtlijn.

Deze richtlijn werd immers reeds geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de wet van 15.09.2009 bepaalt:

“Deze wet zet onder meer de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de richtlijn 2004/183/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale erkenning behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de richtlijn 2004/181/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van

mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie, om in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. "

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nog naar de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/138 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Par! St. Kamer 2006-2007, nr. 28451001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen." (R.v.V. m. 23.332 dd. 20.2.2009)

"Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door middel van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat verzoeker zich hoe dan ook niet meer kan beroepen op de voormelde richtlijn." (R.v.V. m. 81 984 van 30 mei 2012)

De verwerende partij acht dit middel evenmin ontvankelijk, in zoverre verzoeker andermaal de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht". Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad verzoekers kritiek toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde uitdrukkelijk als volgt, nopens de bestaansmiddelen van verzoekers partner:

(...)

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht heeft vastgesteld dat verzoekers partner niet bewezen heeft over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, in die zin dat de bestaansmiddelen zouden volstaan om een effectieve tenlasteneming van verzoeker te verzekeren.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl ook verzoekers beschouwingen als zou de bestreden beslissing dienen te worden vernietigd omdat er geen behoeftenanalyse wordt gemaakt, kunnen niet worden aangenomen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot het louter stellen dat 'de behoeftenanalyse niet is gemaakt zodat de beslissing moet worden vernietigd' en zich derhalve beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen om welke redenen hij meent dat zulke behoeftenanalyse tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Hij toont dan ook niet aan welk belang hij heeft bij zijn beschouwingen dienomtrent, terwijl de wettelijke bepalingen terzake het ontbreken van de behoeftenanalyse niet sanctioneren met een absolute nietigheid.

Terwijl de verwerende partij laat gelden dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing onmiskenbaar steunt op het feit dat verzoeker eenvoudigweg het duurzame en stabiele karakter van zijn relatie niet heeft aangetoond, waardoor hij a priori niet in aanmerking kan komen voor een verblijfsmachtiging als partner duurzame relatie op grond van artikel 40bis iuncto 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, meer bepaald in de artikelen 10 e.v. van de vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet op dienstige wijze aanvoeren.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat deze gezinsherenigingsrichtlijn niet van toepassing is op verzoekende partij. Artikel 1 van deze richtlijn bepaalt dat het doel van deze richtlijn erin bestaat de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen, die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Artikel 2 c) van deze richtlijn bepaalt dat de “gezinshereniger” de onderdaan is van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.

In casu wenst de verzoekende partij gezinshereniging te verkrijgen met haar Belgische echtgenoot, niet met een onderdaan van een derde land die wettig in België verblijft. Zij kan zich bijgevolg niet met goed gevolg beroepen op deze gezinsherenigingsrichtlijn.

Verzoekster toont verder ook niet aan dat de verwerende partij, bij het beoordelen van de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, op grond van andere regels of beginselen een uitgebreider onderzoek had moeten voeren naar de concrete omstandigheden waarin zij zich bevindt.

De schendingen van de motiveringsplicht worden door verzoekende partij uitsluitend gekoppeld aan haar kritiek dat geen rekening werd gehouden met artikel 17 van de voornoemde richtlijn. Aangezien verzoekende partij zich niet rechtstreeks kan beroepen op artikel 17 van de voornoemde richtlijn, maakt zij de voornoemde schendingen evenmin aannemelijk, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij niet preciseert met welke elementen precies die kenbaar zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening is gehouden. Zo kan verzoekende partij niet op een ontvankelijke wijze voorhouden dat de bestreden beslissing in het licht van deze bepaling diende gemotiveerd te worden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN